

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 289

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 24 aprilie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 783 din 15 decembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (2) din Codul penal	2-5
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
361.	— Decizie privind eliberarea domnului Dorin-Octavian Corcheș din funcția de secretar de stat la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.....	6
362.	— Decizie privind numirea domnului Claudiu-Sorin Roșu-Mareș în funcția de secretar de stat la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.....	6
363.	— Decizie pentru eliberarea domnului Grigore Baboianu din funcția de guvernator, cu rang de subsecretar de stat, al Administrației Rezervației Biosferei „Delta Dunării”	7
364.	— Decizie pentru numirea domnului Mălin-Matei Mușetescu în funcția de guvernator, cu rang de subsecretar de stat, al Administrației Rezervației Biosferei „Delta Dunării”	7
365.	— Decizie privind numirea domnului Constantin Gheorghe în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră....	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 783****din 15 decembrie 2016****referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (2) din Codul penal**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (2) din Codul penal, excepție ridicată de Asociația Alianța pentru Combaterea Abuzurilor din Brașov în Dosarul nr. 22.025/197/2015 al Judecătoriei Brașov — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.903D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că nici Constituția și nici Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu obligă legiuitorul să prevadă ca fiind infracțiuni toate faptele de discriminare. Totodată, arată că există o reglementare-cadru în această materie, și anume Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare. Consideră că, în cauză, este vorba, în realitate, despre o problemă de interpretare a textului de lege criticat, întrucât legiuitorul nu a eliminat din norma de incriminare anumite criterii de discriminare, ci a realizat o selecție a termenilor utilizați în reglementarea din Codul penal din 1969, în vederea evitării formulărilor redundante. Astfel, criteriul de discriminare referitor la opinie se regăsește, de fapt, în relație cu celelalte criterii enumerate în dispozițiile art. 297 alin. (2) din Codul penal, în sensul de discriminare pe motiv de opinie cu privire la rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, apartenență politică, avere, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA. De asemenea, criteriile privind originea socială și convingerile se regăsesc în cele cu privire la avere și religie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 decembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 22.025/197/2015, **Judecătoria Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a dispozițiilor art. 297 alin. (2) din Codul penal. Excepția a fost ridicată de Asociația Alianța pentru Combaterea Abuzurilor din Brașov cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei ordonanțe de clasare, prin care procurorul a reținut că fapta de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, în modalitatea de săvârșire referitoare la crearea pentru o persoană a unei situații de inferioritate pe temei de opinie și convingeri, faptă incriminată de art. 247 din Codul penal din 1969, nu mai este prevăzută de legea penală, întrucât dispozițiile art. 297 alin. (2) din noul Cod penal incriminează o variantă asimilată a faptei de abuz în serviciu, care corespunde doar parțial abuzului în serviciu prin îngrădirea unor drepturi din Codul penal din 1969.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 297 alin. (2) din Codul penal încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 20 referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului, raportat la prevederile art. 1 referitor la interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la cele ale art. 21 privind nediscriminarea din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. În acest sens, arată că dezincriminarea, prin dispozițiile art. 297 alin. (2) din noul Cod penal, a faptei de abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi în modalitatea normativă referitoare la crearea pentru o persoană a unei situații de inferioritate pe temei de opinie sau convingeri — faptă care era prevăzută de art. 247 din Codul penal din 1969 — generează discriminare, întrucât permite crearea unor situații de inferioritate pe aceste temeuri. Consideră că art. 247 din Codul penal din 1969 nu reprezintă altceva decât transpunerea în dreptul penal a principiului egalității în drepturi a cetățenilor, fără privilegii și fără discriminări, principiu consacrat atât de Constituție, cât și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Susține că principiul egalității în drepturi pune pe același plan discriminarea/privilegierea pe motiv de opinie cu discriminarea/privilegierea pe motiv de sex sau de rasă. Apreciază că încălcarea principiului egalității în drepturi nu vizează numai ipoteza în care unei persoane îi este îngădit exercițiul unui anume drept prevăzut de lege în timp ce altei persoane îi este respectat dreptul respectiv, ci vizează și ipoteza în care o persoană este pusă într-o situație de inferioritate — de exemplu, pe temei de opinie — față de o altă persoană care este tratată în mod privilegiat, în sensul că i se permite să facă mai mult decât prevede legea. În consecință, crearea unei astfel de situații de inferioritate trebuie luată în considerare atât în sensul discriminării, cât și în sensul privilegierii, care este numită și discriminare pozitivă.

6. **Judecătoria Braşov — Secţia penală** apreciază că excepţia de neconstituţionalitate este neîntemeiată. Astfel, arată că egalitatea în faţa legii, consacrată de art. 16 alin. (1) din Constituţie, precum şi preeminenţa tratatelor internaţionale privind drepturile omului, prevăzută de art. 20 din Legea fundamentală, nu interferează cu politica penală a statului, care este atributul exclusiv al legiuitorului. Opinează că o astfel de orientare se desprinde şi din jurisprudenţa Curţii Constituţionale, relevantă în acest sens fiind Decizia nr. 25 din 6 martie 1996, prin care Curtea a statuat că problema incriminării unor fapte este o chestiune de politică penală, care ţine de competenţa autorităţii legiuitoare şi nu poate face obiectul unui control de constituţionalitate. Invocă, în acest sens, şi Decizia nr. 711 din 27 octombrie 2015. Fără a nega importanţa libertăţii de exprimare a opiniilor şi convingerilor, judecătorul de cameră preliminară remarcă faptul că Legea fundamentală nu stabileşte mijloacele juridice prin care trebuie realizată ocrotirea diferitelor valori sociale, aceasta fiind lăsată la libera apreciere a legiuitorului. Operând dezincriminarea criticată, legiuitorul a avut în vedere că legislaţia în vigoare în alte ramuri ale dreptului asigură suficiente mijloace pentru combaterea şi sancţionarea faptelor ce aduc atingere libertăţii de exprimare reflectate în opinii şi convingeri. Nereglementarea explicită a răspunderii civile şi a sancţiunilor de această natură, aplicabile în astfel de cazuri, nu înseamnă *vid legislativ*. Faptul că practica instanţelor judecătoreşti a stabilit existenţa unor temeuri juridice corespunzătoare pentru sancţionarea unor asemenea fapte şi pentru apărarea intereselor legitime ale victimelor lor demonstrează că, în realitate, nu există un *vid legislativ* în această materie, iar dacă se impune completarea, modificarea sau perfecţionarea legislaţiei, aceasta intră în atribuţiile exclusive ale legiuitorului. De asemenea, judecătorul de cameră preliminară opinează că dezincriminarea faptei de abuz în serviciu în modalitatea normativă referitoare la crearea unei situaţii de inferioritate pentru o persoană pe temeii de opinie, convingeri sau origine socială nu este de natură a încălca prevederile art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene şi nici pe cele ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, a căror aplicabilitate este strict determinată prin chiar conţinutul acestor reglementări internaţionale. Astfel, observă că, deşi art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenţie interzice discriminarea vreunei persoane de către o autoritate publică, între altele, pe motiv de opinii politice sau orice alte opinii şi pe motiv de origine naţională sau socială, totuşi această normă nu conţine o obligaţie pentru legiuitorul român de a incrimina un anumit comportament discriminatoriu, lăsând la aprecierea statului mijloacele prin care se asigură îndeplinirea respectivelor prevederi convenţionale. În mod similar, cu privire la interdicţia discriminării, instituită prin art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, judecătorul de cameră preliminară remarcă faptul că aceasta operează, în conformitate cu prevederile art. 51 din Cartă, numai în cazul în care statele membre pun în aplicare dreptul Uniunii. Or, în speţă, nu se pune problema aplicării unei norme comunitare, ci a unei legi interne, care reflectă politica penală adoptată de legiuitor, fără a fi rezultatul transpunerii în dreptul naţional a unei reglementări din dreptul european. Arată, astfel, că instrumentele referitoare la discriminare care fac parte din *acquis-ul comunitar* nu obligă statele membre să plaseze comportamentele discriminatorii pe temeii de opinie, convingere

sau origine socială în sfera ilicitului penal, ci statele beneficiază, în acest domeniu, de o marjă de apreciere cu privire la mijloacele de atingere a rezultatului urmărit.

7. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată preşedinţilor celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului şi Avocatului Poporului, pentru a-şi exprima punctele de vedere asupra excepţiei de neconstituţionalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepţia de neconstituţionalitate este neîntemeiată. Astfel, arată că fapta prevăzută de dispoziţiile art. 297 alin. (2) din Codul penal reprezintă o formă asimilată a infracţiunii de abuz în serviciu. Legiuitorul a păstrat în textul de lege criticat doar anumite criterii distincte de discriminare, raportat la reglementarea din Codul penal din 1969, ceea ce nu semnifică însă, în mod automat, o dezincriminare a infracţiunii de abuz în serviciu pe motiv de convingeri. În funcţie de circumstanţele concrete ale cauzei, în lipsa motivelor enumerate în art. 297 alin. (2) din Codul penal, se poate reţine forma de bază a abuzului în serviciu, prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal. De altfel, simpla schimbare a regimului sancţionator sau dezincriminarea unei fapte nu este de natură a afecta principiile constituţionale privind egalitatea cetăţenilor în faţa legii şi, respectiv, supremaţia legii. Modalitatea de sancţionare şi poziţionare în cuprinsul Codului penal a infracţiunii de abuz în serviciu pe motiv de convingeri reprezintă o opţiune a legiuitorului, în virtutea rolului său constituţional, care nu are caracter discriminatoriu. Astfel, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituţie, infracţiunile, pedepsele şi regimul executării acestora se stabilesc prin lege organică, revenind legiuitorului competenţa de a reglementa conţinutul infracţiunilor şi tratamentul sancţionator aplicabil acestora. În plus, consideră că, din analiza susţinerilor autoarei excepţiei, reiese că aceasta doreşte de fapt completarea textului de lege criticat, aspect ce nu intră în sfera competenţelor Curţii Constituţionale. Potrivit competenţei sale stabilite prin art. 146 din Constituţie şi prin Legea nr. 47/1992, Curtea verifică, în cadrul controlului de constituţionalitate a legilor şi ordonanţelor, conformitatea acestora cu dispoziţiile constituţionale, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului.

9. **Preşedinţii celor două Camere ale Parlamentului şi Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepţiei de neconstituţionalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispoziţiile de lege criticate raportate la prevederile Constituţiei, precum şi Legea nr. 47/1992, reţine următoarele:

10. Curtea Constituţională a fost legal sesizată şi este competentă, potrivit dispoziţiilor art. 146 lit. d) din Constituţie, precum şi ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 şi 29 din Legea nr. 47/1992, să soluţioneze excepţia de neconstituţionalitate.

11. Obiectul excepţiei de neconstituţionalitate îl constituie dispoziţiile art. 297 alin. (2) din Codul penal, care au următorul cuprins: „*Cu aceeaşi pedeapsă se sancţionează şi fapta funcţionarului public care, în exercitarea atribuţiilor de serviciu, îngreudeşte exercitarea unui drept al unei persoane ori creează pentru aceasta o situaţie de inferioritate pe temeii de rasă, naţionalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, apartenenţă politică, avere, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecţie HIV/SIDA*”.

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 20 referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului, raportat la prevederile art. 1 referitor la interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la cele ale art. 21 privind nediscriminarea din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că noul Cod penal prevede, în art. 297, infracțiunea de abuz în serviciu în două variante normative simple, cuprinzând cele trei incriminări reglementate distinct în Codul penal din 1969, și anume abuzul în serviciu contra intereselor persoanelor (art. 246), abuzul în serviciu prin îngrădirea unor drepturi (art. 247) și abuzul în serviciu contra intereselor publice (art. 248). Potrivit noului Cod penal, abuzul în serviciu se poate realiza într-o variantă de bază [art. 297 alin. (1)], o variantă asimilată [art. 297 alin. (2)], una atenuată (art. 308) și una agravată (art. 309).

14. Curtea reține că abuzul în serviciu în varianta asimilată, reglementată de art. 297 alin. (2) din Codul penal, constă în fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, îngrădește exercitarea unui drept al unei persoane ori creează pentru aceasta o situație de inferioritate pe teme de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, apartenență politică, avere, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA. Întrucât textul art. 297 alin. (2) din Codul penal prevede două acțiuni care pot alternativ să constituie elementul material al infracțiunii, rezultă două modalități normative posibile pentru săvârșirea faptei, dintre care prima constă în îngrădirea exercitării dreptului unei persoane, iar a doua rezidă în crearea pentru o persoană a unei situații de inferioritate. În afară de aceste modalități normative — și în raport cu fiecare dintre ele — pot exista numeroase modalități faptice, determinate de împrejurările concrete ale fiecărei fapte, și anume loc, timp, mijloace de săvârșire, natura dreptului îngrădit, felul mobilului, relațiile dintre subiecți etc.

15. Curtea observă că, pentru a constitui infracțiunea prevăzută în art. 297 alin. (2) din Codul penal, fapta trebuie să fie săvârșită cu vinovăție sub forma intenției directe, ceea ce înseamnă că făptuitorul își dă seama că acțiunea sau inacțiunea sa este lipsită de îndreptățire și prevede că prin aceasta se cauzează victimei o vătămare, rezultat pe care îl și urmărește. Intenția indirectă este exclusă de faptul că în conținutul laturii subiective a acestei variante asimilate a infracțiunii de abuz în serviciu intră ca o cerință esențială un anumit mobil, care califică vinovăția. Astfel, pentru a constitui infracțiunea prevăzută în art. 297 alin. (2) din Codul penal, acțiunea prin care s-a cauzat o lezare a dreptului unei persoane — prin îngrădirea exercitării dreptului respectiv ori prin crearea pentru aceasta a unei situații de inferioritate — trebuie să fie săvârșită „pe teme de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, apartenență politică, avere, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA”. Cu alte cuvinte, pentru existența acestei infracțiuni se cere ca autorul faptei să fi fost determinat de un anumit mobil. În timp ce la varianta-tip a infracțiunii mobilul constituie un element de fapt, util doar pentru individualizarea pedepselor, în cazul abuzului în serviciu în modalitatea asimilată reglementată de art. 297 alin. (2) din Codul penal, mobilul constituie o cerință esențială a laturii

subiective, fiind un element component al infracțiunii. Dacă cerința esențială lipsește, fapta poate constitui eventual infracțiunea de abuz în serviciu în varianta-tip prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal.

16. În ceea ce privește criteriile de discriminare avute în vedere de-a lungul timpului de legiuitor, Curtea reține că art. 247 din Codul penal din 1969 prevedea inițial, sub denumirea marginală de „Abuzul în serviciu prin îngrădirea unor drepturi”, infracțiunea cu următorul cuprins: „Îngrădirea, de către un funcționar public, a folosinței sau a exercițiului drepturilor vreunui cetățean, ori crearea pentru acesta a unor situații de inferioritate pe teme de naționalitate, rasă, sex sau religie, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani”. Prin art. I pct. 59 din Legea nr. 278/2006 pentru modificarea și completarea Codului penal, precum și pentru modificarea și completarea altor legi (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 12 iulie 2006), conținutul incriminării din art. 247 din Codul penal din 1969 a fost modificat, prin introducerea unor noi temeuri de discriminare, după cum urmează: „Îngrădirea, de către un funcționar public, a folosinței sau a exercițiului drepturilor unei persoane ori crearea pentru aceasta a unei situații de inferioritate pe teme de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, convingeri, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani”.

17. Având în vedere cele arătate mai sus, susținerile autoarei excepției — potrivit cărora eliminarea referirilor la „opinie” și „convingeri” din enumerarea criteriilor de discriminare prevăzute de art. 297 alin. (2) din Codul penal semnifică dezincriminarea faptei de abuz în serviciu în modalitatea normativă referitoare la crearea pentru o persoană a unei situații de inferioritate pe teme de opinie sau convingeri — constituie o problemă de interpretare și de aplicare a legii.

18. Totodată, Curtea constată că susținerile autoarei excepției referitoare la dezincriminare ar însemna că protecția valorii ocrotite — și anume, relațiile sociale privind tratarea de către funcționarii publici în mod egal, fără discriminări pe motiv de opinie sau convingeri, a tuturor persoanelor — ar fi scoasă de sub incidența penalului și trecută în sfera răspunderii civile delictuale. Or, Constituția nu stabilește mijloacele juridice prin care trebuie realizată ocrotirea valorilor sociale, acestea fiind lăsate la aprecierea legiuitorului, având în vedere că politica penală a statului poate avea diverse imperative și priorități în diferite perioade de timp, determinate de frecvența, gravitatea și consecințele faptelor antisociale. În raport cu acestea, legiuitorul alege mijloacele juridice prin care urmărește protecția diferitelor categorii de relații sociale, ceea ce înseamnă că, în funcție de gradul de pericol social, poate considera că anumite fapte trebuie incriminate și combătute prin aplicarea de sancțiuni de drept penal, iar altele nu, fără a se aduce însă vreo atingere principiului egalității în drepturi consacrat de art. 16 din Constituție. Aceasta este o problemă de oportunitate și de justificare practică, atâta vreme cât legislația în vigoare în alte ramuri ale dreptului asigură mijloacele necesare pentru combaterea și sancționarea faptelor ce aduc atingere anumitor valori sociale, în cazul de față — Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare (republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 7 martie 2014).

19. Prin urmare, Curtea constată că dispozițiile art. 297 alin. (2) din Codul penal reprezintă opțiunea legiuitorului și au fost adoptate de Parlament potrivit politicii sale penale, în considerarea rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală. Prin adoptarea acestor norme, Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere, respectând principiul egalității în drepturi a cetățenilor (Decizia nr. 25 din 6 martie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 4 decembrie 1996, Decizia nr. 683 din 19 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 20 ianuarie 2015, paragrafele 16 și 17, Decizia nr. 54 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 257 din 17 aprilie 2015, paragraful 20, și Decizia nr. 156 din 17 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 303 din 4 mai 2015, paragraful 13).

20. În ceea ce privește critica privind încălcarea prevederilor constituționale ale art. 20 referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului, raportat la prevederile art. 1 referitor la interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea constată că autoarea excepției nu formulează critici sau argumente noi față de cele deja susținute cu privire la art. 16 din Legea fundamentală. Textul convențional invocat interzice discriminarea oricărei persoane de către o autoritate publică, între altele, pe motiv de opinii politice sau de orice alte opinii. Curtea apreciază că sunt relevante cele reținute mai sus cu privire la principiul egalității în drepturi consacrat de Constituție. Dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție nu obligă statele semnatare ale Convenției să plaseze comportamentele discriminatorii pe temei de opinie sau convingere în sfera ilicitului penal, ci, în acest domeniu, statele semnatare beneficiază de o anumită marjă de apreciere cu privire la mijloacele juridice prin care asigură îndeplinirea respectivelor prevederi convenționale.

21. Referitor la invocarea dispozițiilor art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene prin raportare la prevederile art. 20 din Constituția României, Curtea constată că

aceasta este incorectă. Astfel, Carta, potrivit art. 6 alin. 1 din Versiunea consolidată a Tratatului privind Uniunea Europeană, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria C nr. 84 din 30 martie 2010, are aceeași valoare juridică cu cea a Tratatului privind Uniunea Europeană și a Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, care, în înțelesul art. 148 din Constituția României, reprezintă tratatele constitutive ale Uniunii Europene. Așadar, în sistemul constituțional românesc, Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene nu intră sub incidența art. 20 din Constituție, care se referă la tratatele internaționale privind drepturile omului, astfel încât autorul excepției ar fi trebuit să invoce normele cuprinse în Cartă prin raportare la art. 148 din Legea fundamentală (Decizia nr. 206 din 6 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 254 din 17 aprilie 2012). Cu privire la prevederile invocate din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, Curtea reține că acestea, în principiu, sunt aplicabile în controlul de constituționalitate în măsura în care asigură, garantează și dezvoltă prevederile constituționale în materia drepturilor fundamentale, cu alte cuvinte, în măsura în care nivelul lor de protecție este cel puțin la nivelul normelor constituționale în domeniul drepturilor omului (Decizia nr. 1.237 din 6 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 24 noiembrie 2010, și Decizia nr. 1.479 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 25 ianuarie 2012). În speță, se constată că prevederile art. 21 din Cartă se referă la interzicerea discriminării de orice fel, bazată, printre altele, pe motive precum religia sau convingerile, respectiv opiniile politice sau de orice altă natură. Considerentele reținute mai sus abordează aceste aspecte, fiind, în consecință, valabile și cu privire la dispozițiile art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, dispoziții care nu obligă statele membre să plaseze comportamentele discriminatorii pe temei de opinie sau convingeri în sfera ilicitului penal, existând o anumită marjă de apreciere cu privire la mijloacele juridice utilizate.

22. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Asociația Alianța pentru Combaterea Abuzurilor din Brașov în Dosarul nr. 22.025/197/2015 al Judecătoriei Brașov — Secția penală și constată că dispozițiile art. 297 alin. (2) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Brașov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 decembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Dorin-Octavian Corcheș
din funcția de secretar de stat la Ministerul Agriculturii
și Dezvoltării Rurale**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Dorin-Octavian Corcheș se eliberează din funcția de secretar de stat la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 24 aprilie 2017.

Nr. 361.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Claudiu-Sorin Roșu-Mareș
în funcția de secretar de stat la Ministerul Agriculturii
și Dezvoltării Rurale**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Claudiu-Sorin Roșu-Mareș se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 24 aprilie 2017.

Nr. 362.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru eliberarea domnului Grigore Baboianu din funcția
de guvernator, cu rang de subsecretar de stat,
al Administrației Rezervației Biosferei „Delta Dunării”**

Având în vedere propunerea viceprim-ministrului, ministrul mediului, formulată prin Adresa nr. 3.670/GLG din 24 aprilie 2017,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 4 alin. 3 și 4 din Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Grigore Baboianu se revocă din funcția de guvernator, cu rang de subsecretar de stat, al Administrației Rezervației Biosferei „Delta Dunării”.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Mihai Busuioc

București, 24 aprilie 2017.

Nr. 363.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea domnului Mălin-Matei Mușetescu în funcția
de guvernator, cu rang de subsecretar de stat,
al Administrației Rezervației Biosferei „Delta Dunării”**

Având în vedere propunerea viceprim-ministrului, ministrul mediului, formulată prin Adresa nr. 3.670/GLG din 24 aprilie 2017,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 4 alin. 3 și 4 din Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mălin-Matei Mușetescu se numește în funcția de guvernator, cu rang de subsecretar de stat, al Administrației Rezervației Biosferei „Delta Dunării”.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Mihai Busuioc

București, 24 aprilie 2017.

Nr. 364.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind numirea domnului Constantin Gheorghe în funcția
de președinte, cu rang de secretar de stat,
al Autorității Competente de Reglementare
a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră**

În temeiul art. 15 lit. a) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 8 alin. (14) din Legea nr. 165/2016 privind siguranța operațiunilor petroliere offshore,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Constantin Gheorghe se numește în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Autorității Competente de Reglementare a Operațiunilor Petroliere Offshore la Marea Neagră pe o perioadă de 5 ani.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioac

București, 24 aprilie 2017.
Nr. 365.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

